

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Štěpánovou, Ph.D., ve věci

žalobce: J. K.
zastoupeného Mgr. Janem Drevňákem, advokátem,
sídlem E. Filly 296/13, 709 00 Ostrava Mariánské Hory

proti
žalovanému: Krajský úřad Moravskoslezského kraje
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 9. 2021, č. j. MSK 88385/2021,
o dopravním přestupku,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje

Odůvodnění:

I. Specifikace věci

1. Předmětem žaloby je rozhodnutí správních orgánů, jímž byl žalobce uznán vinným z přestupku na úseku zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), neboť při jízdě držel ruce mobilní telefon. Žalobce v přestupkovém řízení i v řízení před soudem argumentoval tím, že při jízdě obsluhoval přístroj zvaný multimetr.

II. Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

2. Z hlediska skutkových zjištění relevantních z hlediska souzené věci, vzal krajský soud ze správního spisu žalovaného za prokázáno následující:

- rozhodnutím žalovaného ze dne 2. 9. 2021, č. j. MSK 88385/2021 (dále též jen „napadené rozhodnutí“) žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Havířova, správního odboru, ze dne 28. 1. 2021, č. j. MMH/186380/2020 (dále též jen „správní orgán prvního stupně“), jímž byl žalobce uznán vinným tím, že dne 29. 9. 2020 v 10:45 hodin v obci Havířově, části prostřední Suché, na ulici Vodní ve směru k ulici Dělnická při řízení motorového vozidla Fiat Ducato, RZ: X, držel v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj, čímž porušil § 7 odst. 1 písm. c) zákona silničním provozu a spáchal úmyslně přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 tohoto zákona. Za uvedené jednání byla žalobci uložena pokuta ve výši 2 000 Kč a zároveň byl zavázán k náhradě nákladů správního řízení paušální částkou 1 000 Kč;

- dne 29. 9. 2020 bylo sepsáno a podáno orgánem Policie České republiky, Krajským ředitelstvím policie Moravskoslezského kraje, územním odborem Karviná, obvodním oddělením Havířov 3, oznámení přestupku na žalobce dle § 74 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, z něhož se podává, že žalobce za jízdy držel v ruce hovorové zařízení. Řidič odmítl oznámení podepsat a k věci se vyjádřit;

- v úředním záznamu Policie České republiky ze dne 29. 9. 2020 zasahující policista Rada, popisuje skutek co do místa, data, času a osoby shodně s výrokem napadeného rozhodnutí a uvádí, že s kolegou H. prováděli kontrolu BESIP, uviděli žalobce, jak za jízdy drží v pravé ruce mobilní telefon tmavé barvy nad svým pravým stehnem a dále s ním manipuluje. Žalobce s přestupkem nesouhlasil a uvedl, že za jízdy netelefonoval, ale hrál si s multimetrem, odmítl proto oznámení o přestupku podepsat;

- v policejním vozidle se nachází automatické záznamové zařízení, CD se záznamem je připojeno ke správnímu spisu. V čase záznamu 00:04:12 směrem zleva vjíždí do záběru kamery dodávkové vozidlo bílé barvy, za nímž se policisté v čase záznamu 00:04:15 vydávají. Viditelnost je standardní;

- oznámením ze dne 23. 10. 2020 správní orgán prvního stupně zahájil s žalobcem řízení o přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu;

- u ústního jednání konaného dne 2. 12. 2020 žalobce uvedl, že nesouhlasil s přestupkem, s nímž jej seznámili policisté, neboť v ruce nedržel mobilní telefon, ale multimetr, Ten měl držet střídavě v pravé ruce po celou dobu jízdy, zhruba na úrovni

stehna. Na otázku správního orgánu, zda multimetr ukázal policistům, odpověděl kladně. Nic dalšího k věci nesdělil, otázky svědkům nekladal;

- policista R. v postavení svědka dne 2. 12. 2020 vypověděl, že při silniční kontrole viděl žalobce, jak držel v pravé ruce nad pravým kolenem mobilní telefon a směřoval k němu pohled. Tvar policista neviděl, ale soudil dle velikosti displeje, v němž se odrážel sluneční svit. Žalobce policistům sdělil, že za jízdy držel multimetr. Na otázku správního orgánu, zda řidič policistům multimetr ukázal, svědek odpověděl, že si myslí, že nikoliv. Vzdálenost, na jakou řidiče viděl, odhadl svědek do 5 m;

- policista H. v postavení svědka téhož dne vypověděl, že při silniční kontrole viděl žalobce, jak držel v pravé ruce asi trochu nad pasem mobilní telefon, přičemž jeho pohled směřoval k přístroji. Žalobce s přestupkem nesouhlasil a uvedl, že za jízdy držel multimetr. Na otázku správního orgánu, zda řidič policistům multimetr ukázal, svědek odpověděl záporně;

- ve správním spise jsou žurnalizována zobrazení přístroje multimetr zajištěná z veřejně dostupných zdrojů;

- dne 6. 1. 2021 byl žalobce poučen jako účastník řízení mj. o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, na což nikterak nereagoval;

- dne 28. 1. 2021 správní orgán prvního stupně vydal ve věci rozhodnutí, jímž uznal žalobě vinným z výše specifikovaného přestupku, protože považoval za věrohodné výpovědi zasahujících policistů. Správní orgán prvního stupně nepřisvědčil verzi žalobce, který spáchání přestupku popíral a tvrdil, že držel v ruce multimetr;

- v odvolání žalobce namítal, že přestupek nespáchal, děj popisovaný policisty neodpovídá skutkovému stavu;

- žalovaný napadeným rozhodnutím rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil. Uzavřel, že ve věci byl zjištěn skutkový stav způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, přičemž svědecké výpovědi policistů považoval za vzájemně souladné a konzistentní; byly podpořeny kamerovým záznamem. Žalovaný naopak spatřoval rozpory ve výpovědi žalobce, zpochybnil jeho věrohodnost a jeho obhajobě neuvěřil. Žalovaný se též vypořádal s jednotlivými námitkami žalobce.

III. Obsah žaloby

3. Žalobce podal proti napadenému rozhodnutí včasnou žalobu, v níž brojí proti nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu.

4. Jednotlivé žalobní body lze shrnout takto:

- kamerový záznam vylučuje vzdálenost uváděnou policisty, z níž měli přestupek pozorovat, a časový úsek cca 1 vteřiny, po který mohli policisté přestupek pozorovat, je nedostatečný pro objektivní smyslové vnímání skutečnosti;

- tvrzení svědka R. týkající se odrazu slunečního svitu v displeji telefonního přístroje je nevěrohodné;

- správní orgán si nezajistil takové důkazy, aby byla vina žalobce dostatečně prokázána, a porušil tak zásadu *in dubio pro reo*;

- policisté, resp. správní orgán, pochybil, pokud nevyzval žalobce k předložení multimetru za účelem jeho komparace s mobilním telefonem žalobce, neboť sám žalobce nebyl v souladu se zásadou zákazu sebeobviňování povinen aktivně multimetr předkládat policistům.

IV. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby žalobce jako nedůvodné, přičemž v podrobnostech odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

V. Jednání krajského soudu

6. Dne 5. 5. 2022 proběhlo u krajského soudu jednání, při němž byl k vlastnímu návrhu slyšen žalobce jako účastník řízení. V rámci své účastnické výpovědi uvedl, že v autě měl multimetr delší dobu, protože auto ráno špatně startovalo. Multimetr byl připojen k baterii, která se v daném automobilu nachází pod nohama řidiče. Výslovně uvedl, že „ani netvrdí, že v danou chvíli (*kontrola ze strany Police České republiky – poznámka soudu*) multimetr držel, měl jej u pravého stehna, neboť kabely dál nedosáhly“. K dotazu soudu upřesnil, že měl multimetr připojený kabely i v době kontroly ze strany policie. Cíleně policistům multimetr neukázal, pouze byl v autě připojen. Soudu předložil k nahlédnutí multimetr oranžové barvy disponující displejem o úhlopříčce cca 8 cm délky. Doplnil, že předmětný automobil je vybaven tzv. bluetooth zařízením.
7. Žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí žaloby s tím, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav.
8. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout a poukázal na rozpory ve výpovědi žalobce realizované u ústního jednání.

VI. Posouzení věci krajským soudem

9. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů ve smyslu § 75 odst. 2 zákona číslo 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
10. Krajský soud dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.
11. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí o vině a sankci žalobce za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1 zákona o silničním provozu, kterého se měl žalobce

dopustit tím, že při řízení vozidla držel v ruce v rozporu s § 7 odst. 1 písm. c) mobilní telefon.

12. Dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 silničního zákona se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla v rozporu s § 7 odst. 1 písm. c) drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.
13. Dle ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) silničního zákona řidič nesmí při jízdě vozidlem držet v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.
14. Stěžejní námitky žalobce se týkají prokázání skutkového stavu, ze kterého vycházely správní orgány, a hodnocení důkazů.
15. V posuzovaném případě proti sobě stojí dvě verze skutkového děje, a to verze předkládaná svědeckými výpověďmi zasahujících policistů vypovídajícími, že viděli žalobce za jízdy držet v pravé ruce mobilní telefon, a druhá verze stojící na výpovědi žalobce tvrdícího, že mobilní telefon za jízdy nedržel, resp. že držel přístroj označovaný jako multimetr. V přestupkovém řízení byl dále proveden důkaz CD záznamem zobrazujícím průjezd automobilu žalobce. Jiné přímé důkazy o sporném jednání žalobce, než je výpověď policistů, resp. listin pocházející od policejního orgánu (oznámení přestupku, úřední záznam), v přestupkovém řízení provedeny nebyly. Otázkou, jež měla být dle žalobcova názoru posouzena nesprávně, je, zda na základě výpovědi svědků, ve spojení s kamerovým záznamem, lze považovat přestupek za dostatečně prokázaný i vzhledem k tvrzenému rozporu ve výpovědi policisty R., jakož i rozpornosti s kamerovým záznamem.
16. Žalobce nezpochybňoval, že předmětného dne řídil vozidlo v místě a čase, jak je specifikováno ve výrokové části napadeného i prvostupňového rozhodnutí. Sporné je, zda žalobce při této jízdě držel v ruce mobilní telefon. Žalobce nejprve uváděl, že „si hrál s multimetrem“ (úřední záznam ze dne 29. 9. 2020, č. 1. 3 přestupkového spisu), následně, že „držel multimetr“ a tento „ukazoval policistům“ (výpověď ze dne 2. 12. 2020, č. 1. 16 přestupkového spisu), aby následně u jednání soudu dne 5. 5. 2022 uvedl, že „ani netvrdil, že by multimetr držel, tento byl v době kontroly připojen kabely, měl jej u pravého stehna, neboť kabely dále nedosáhnou“, přičemž k dotazu soudu upřesnil, že „cíleně multimetr policistům neukázal“.
17. K otázce hodnocení důkazů za situace, kdy jediným důkazem o spáchání přestupku je výpověď zasahujících policistů policistů se již opakovaně vyslovoval Nejvyšší správní soud. V rozsudku ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013 – 27, poskytl správním orgánům vodítko, jak mají v takových situacích postupovat. V první řadě je třeba policisty vždy vyslechnout jako svědky a dále si položit otázku, zda jsou jejich svědectví v daném případě důkazem dostatečným.

18. V případě přestupků pozorovatelných pouhým okem, mezi které držení hovorového zařízení za jízdy, jak je tomu v souzené věci, nepochybně patří, takový důkaz zpravidla postačuje. Dalším krokem je porovnání výpovědí policistů a obrany prezentované obviněným s cílem učinit závěr o jejich věrohodnosti.
19. V rozsudku ze dne 21. 1. 2016, č. j. 6 As 126/2015 – 42, pak Nejvyšší správní soud formuloval a odůvodnil následující závěr: „Policistu lze obecně považovat za nestranného a věrohodného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného. Je tomu tak proto, že policista zásadně nemá na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonává jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem.“ Uvedený názor je v rozhodovací praxi správních soudů nadále zastáván (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2016, č. j. 9 As 124/2015-46, nebo ze dne 27. 9. 2016, sp. zn. 1 As 176/2016-41). O případy, v nichž je možné pochybovat o věrohodnosti či nestrannosti policisty v pozici svědka, pak půjde zejména tehdy, pokud jsou ve výpovědích policistů rozpory, je-li hodnoceno jednání obtížně pozorovatelné pouhým okem, existují-li důkazy svědčící o zaujatosti policistů vůči osobě obviněného, pokud je policista hodnocen či odměňován podle toho, s jakou úspěšností se mu daří dosahovat postihu jednotlivců za přestupky, nebo v případě šikanózního postupu policistů, který spočívá v provádění přehnaně horlivé a rozsáhlé kontroly, aniž by k tomu byl rozumný důvod.
20. V přezkoumávané věci správní orgán prvního stupně vyslechl oba zasahující policisty a jejich výpovědi porovnal s obranou žalobce. Oba správní orgány pak v odůvodnění svých rozhodnutí řádně vysvětlily, z jakých důvodů považovaly výpovědi policistů za věrohodné a uvěřily jim. Jejich odůvodnění považuje krajský soud za dostačující a přesvědčivé. Věrohodnost policistů přitom nikterak nevylučuje kamerový záznam, z něhož je zjištělné, kde stál v době kontroly policejní vůz, jaké byly výhledové podmínky policistů, skutečnost, že v době kontroly bylo denní světlo, a že v čase záznamu 00:04:12 projelo bílé vozidlo dodávkového typu.
21. V posuzovaném případě přitom krajský soud neshledal žádnou okolnost, která by důvěryhodnost těchto svědků zpochybňovala a ani žalobce žádné přesvědčivé důvody, pro něž by bylo na místě se domnívat, že policisté měli zájem vypovídat nepravdivě. Jejich postup v souzené věci rovněž nebyl shledán nikterak nestandardním.
22. Na věrohodnosti výpovědi žalobců neubírá ničeho ani výpověď policisty R., jenž uvedl, že se měl v displeji mobilního telefonu žalobce zrcadlit sluneční svit, což žalobce zpochybňuje tím, že z kamerového záznamu je patrné, že slunce nesvítilo, aby dále namítal nedostatečnou výhledovou vzdálenost policistů. Dle názoru krajského soudu konkrétní výpovědi policistů neobsahují žádné zásadní rozpory, a to ani ve vzájemném srovnání s úředním záznamem a oznámením přestupku či kamerovým záznamem. Lze konstatovat, že obě svědecké výpovědi se v hlavních rysech plně shodovaly. Za situace, kdy byla výpověď policistů prováděna po několika měsících od spáchání přestupku, lze případné drobné odchylky, například zrcadlení slunečního světla v displeji mobilního telefonu, pochopit, neboť nelze mít za to, že si policisté mají kapacitu pamatovat všechny jednotlivé

zjištěné přestupky do nejmenšího detailu. Není od věci připomenout ani to, že kamerový záznam zobrazuje děj z poněkud odlišného úhlu, než je úhel, z něhož děj pozorují v policejním automobilu sedící policisté, což rovněž ovlivňuje vnímání skutečnosti.

23. Pokud jde o vzdálenost, od které byl žalobce pozorován, zde krajský soud konstatuje, že vzdálenost uváděl svědek R. dle svých individuálních pozorovacích schopností. Je nutno zdůraznit, že policisté realizovali kontrolu BESIP, měli pozornost upřenou na projíždějící automobily, a nejednalo se tudíž u nich o náhodné zpozorování chování žalobce. Uváděná odhadovaná vzdálenost proto není nepravděpodobná a není rozporná ani s kamerovým záznamem. Obdobné platí i o namítaném nedostatečném časovém prostoru pro zaznamenání přestupku.
24. I přes přesvědčení žalobce, krajský soud ve výpovědích policistů neshledal žádné podstatné odlišnosti či rozpory s kamerovým záznamem, které by mohly samy o sobě zapříčinit vznik pochybností o věrohodnosti svědeckých výpovědí zasahujících policistů. Z výpovědí zasahujících policistů je nade vší pochybnost zřejmé, že si byli jisti držením mobilního telefonu ze strany žalobce, přičemž se shodli především na ruce a pozici, ve které měl být tento žalobcem držen. Současně zasahující policisté nezávisle na sobě uvedli shodný okamžik a způsob, jakým bylo spáchání přestupku žalobcem zpozorováno.
25. Jak již bylo uvedeno, k hodnocení věrohodnosti je nezbytné přistupovat v každém případě individuálně, přičemž v posuzované věci žádné podezření o ovlivnění svědeckých výpovědí nevzniklo. Policista v pozici svědka je stejně tak jako jiná fyzická osoba povinen vypovídat pravdu a nic nezamlčovat (viz ustanovení § 55 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů). Na rozdíl od policisty, který na věci neměl osobní zájem, měl žalobce zřejmý motiv, proč vypovědět, že za jízdy nedržel hovorové či záznamové zařízení. Je totiž zcela přirozené, že osoba, které hrozí postih za přestupek, není ve věci nestranná a bude tedy tvrdit pouze takové skutečnosti, které jí jsou ku prospěchu. Krajský soud tedy v souladu s názorem správních orgánů v tomto směru vychází z předpokladu, že žalobce, jemuž postih za spáchaný přestupek hrozí, není na rozdíl od nezainteresovaných policistů nestranný (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2014, č. j. 10 As 108/2014-25).
26. V případě střetu protichůdných výpovědí policistů a řidiče podezřelého ze spáchání přestupku je třeba přihlídnout i k principiálně vyšší hodnověrnost svědecké výpovědi policisty oproti např. svědecké výpovědi osoby blízké řidiči, a o to více to pak platí v případném srovnání s vlastní výpovědí řidiče, jakožto obviněného v přestupkovém řízení. V tomto duchu judikuje i Nejvyšší správní soud (srov. např. rozsudek ze dne 9. 3. 2017, č. j. 4 As 223/2016 – 27) a uvádí, že řidiči z hlediska psychologického oproti policistům nijak prověření nejsou, policista by se křivým obviněním dopouštěl závažného úmyslného kárného provinění, a je-li vyslýchán jako svědek, navíc křivé výpovědi, zatímco řidič se případnou lží o svém jednání ničeho nezákonného nedopouští (nanejvýš jedná nemorálně), a konečně že policista zpravidla žádnou zvláštní motivaci na neoprávněném obvinění řidiče z přestupku nemá (...), zatímco řidič v takové situaci má silnou motivaci plynoucí ze snahy vyhnout se hrozícímu trestu (...), popř. i penalizaci body v řidičském hodnocení.

27. Žalobce přitom nenabídl soudu žádné konkrétní indicie, jež by znevěrohodnily výpovědi zasahujících policistů a tím i změnily náhled soudu na průběh spáchání přestupku žalobcem tak, jak jej popsaly správní orgány ve svých rozhodnutích. Za neopodstatněné tedy považuje krajský soud výhrady žalobce k provedeným svědeckým výpovědím. Krajský soud se nedomnívá, že by byly správní orgány povinny za daných okolností podrobněji zkoumat výpovědi policistů a blíže se zabývat výhledovými podmínkami v místě stání služebního vozidla a dobou sledování vytýkaného přestupku, či možností zrcadlení slunečního svitu v displeji mobilního telefonu.
28. Namítá-li žalobce neprovedení dalších důkazů, konkrétně komparaci mobilního telefonu a multimetru, lze toliko uvést, že vzhledem k tomu, že obě svědecké výpovědi vyznívaly v tom smyslu, že se žalobce vytýkaného přestupkového jednání dopustil, a nevznikly žádné pochybnosti o skutkovém stavu, nejevilo se být provádění podrobnějšího dokazování nezbytným. Nadto soud připomíná, že žalobcova věrohodnost je do jisté míry podkopávána skutečností, že žalobce přišel s několika verzemi svého příběhu, jak bylo rozvedeno výše v odstavci 16 tohoto rozsudku. Na uvedeném by ničeho nezměnila navrhovaná komparace daných zařízení.
29. Krajský soud považuje za nedůvodné námitky žalobce co do záměny mobilního telefonu a multimetru. Oba správní orgány v odůvodnění svých rozhodnutí poukázaly na výpovědi svědků, přičemž potřeba dalšího dokazování v tomto směru nevyplývala. Oba policisté shodně vypověděli, že viděli žalobce, jak za jízdy držel mobilní telefon, neměl správní orgán při absenci relevantních námitek důvod jejich výpovědi jakkoliv dále prověřovat, či dokonce zpochybňovat stran předmětu, který měl žalobce držet v ruce. Při ústním jednání žalobce svědky v tomto směru nikterak nekonfrontoval, přičemž policisté shodně vypověděli, že jim žalobce multimetr při kontrole neukázal. Uvedené nezpochybňuje ani kamerový záznam. Žalobce při jednání konaném dne 5. 5. 2022 k výslovnému dotazu soudu sdělil, že cíleně policistům přístroj neukázal. Žalobci lze samozřejmě přisvědčit v tom, že neměl povinnost multimetr policistům při kontrole ukazovat, což žalobce podporuje tzv. zásadou zákazu sebeobviňování. Tento postup žalobce je jistě legitimní a je otázkou zvolené žalobcovy procesní strategie. Zvolil-li však žalobce takovýto pasivní postup a zasahujících policistům bezprostředně po zastavení multimetr nepředvedl, aby podpořil svou verzi příběhu, což by se jevilo jako více než logická reakce na policejní kontrolu, nelze očekávat od správního orgánu za situace, kdy disponoval poměrně bohatou sadou důkazů ohledně držení mobilního telefonu realizaci dalších důkazů na podporu nepravděpodobné verze příběhu předkládaného žalobcem. Pokud měl žalobce v tomto směru na policisty jakékoliv dotazy a zúčastnil se svědeckých výpovědí, mohl klást svědkům za účelem jejich znevěrohodnění, toto však neučinil.
30. V daném kontextu krajský soud připomíná, že pokud má žalobce za to, že jiné než provedené důkazy by byly objektivním podkladem pro rozhodnutí o přestupku, domáhá se tak použití překonané legální teorie důkazní, dle které bylo možné určitou okolnost prokazovat pouze za pomoci určitého důkazu. Pro úplnost zdejší soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2013, sp. zn. 7 A 82/2002, dle kterého dokazování ve správním řízení nestojí na legální teorii důkazní, která by předepisovala správním orgánům, jakou váhu, kterým důkazům mají přikládat, jakého důkazu je k prokázání té či oné skutečnosti zapotřebí, nebo jaký počet důkazů je nezbytný k prokázání

skutečnosti, která je předmětem dokazování. Dokazování ve správním řízení ovládá zásada volného hodnocení důkazů. Povinností správního orgánu je zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Správní orgán je tedy povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci, avšak pouze ve vztahu k předmětu dokazování, tj. k určitému skutku; skutečnosti, které stojí vně předmětu dokazování, nezjišťuje, neboť nemají pro rozhodnutí věci význam. V některých případech bude nezbytné, aby správní orgán obstaral a posléze provedl řadu důkazů, jindy bude určitý skutek bezpečně prokázán na základě důkazního prostředku jediného. Správní řízení tedy obecně ovládá ve smyslu ustanovení § 50 odst. 4 správního řádu zásada volného hodnocení důkazů. Tato zásada totiž dává prostor správnímu orgánu, aby sám vyhodnotil, které důkazy jsou pro jeho závěry rozhodující a které nikoliv. Ve spojení se zásadou materiální pravdy pak dokazování musí proběhnout tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Přestupkové řízení je založeno na uvážení správního orgánu ohledně rozhodnutí, jaké důkazy provést a jaké nikoliv. Opačný výklad by mohl paradoxně znamenat, že přípravná fáze rozhodovacího procesu by nikdy nemohla skončit (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2007, č. j. 2 As 93/2006–84).

31. Lze v obecné rovině připustit polemiku o tom, zda by policisté na krátký časový okamžik vskutku mohli u jedoucího vozidla se stoprocentní jistotou vyloučit, že žalobce coby řidič mohl v ruce držet něco jiného než hovorové zařízení, ale správní orgány zcela správně přihlédly také k ostatním konkrétním okolnostem. Jednak jde o to, že žalobce zůstal při využití možnosti policistům předvést multimetr bezprostředně při kontrole a uplatnit tak své námitky proti předmětu, který v rozhodné době držel při jízdě v ruce, pasivní. Nelze navíc opomenout ani jistý pravděpodobnostní úsudek, kdy držení multimetru při řízení způsobem, který může vést k záměně s telefonem, se vskutku již z povahy věci jeví jako mnohem méně pravděpodobné než držení hovorového zařízení. Za tohoto stavu již považuje krajský soud jakékoliv další polemiky o skutkových závěrech za bezpředmětné a spekulativní.
32. V projednávané věci tak bylo v rámci možností, které jsou správním orgánům z povahy věci dány při zjišťování přestupků viditelných pouhým okem s dostatečnou mírou jistoty zjištěno, že žalobce uvedený přestupek spáchal, jak je uvedeno v rozhodnutích žalovaného i správního orgánu prvního stupně. Soud má stejně jako správní orgány za prokázané, že verze skutkového stavu vyplývající z konzistentní výpovědi zasahujících policistů (spolu se skutečnostmi obsaženými v úředním záznamu a oznámení přestupku a videozáznamu), kteří zjištěné skutečnosti vnímali lidským zrakem z bezprostřední vzdálenosti spočívající v tom, že předmětem, který žalobce držel v ruce během řízení vozidla, byl skutečně mobilní telefon, se jeví věrohodnější než verze předestřená žalobcem, která navíc byla v průběhu správního řízení i řízení soudního několikrát pozměňována. V případě žalobce tedy s ohledem na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2011, č. j 7 As 102/2010-86, nevznikla správním orgánům jakákoliv pochybnost či ne zcela nepravděpodobná možnost, že se skutkový děj jako takový odehrál jinak.
33. Krajský soud uzavírá, že výpověď policistů, jejichž věrohodnost nebyla v přestupkovém řízení ani v řízení před soudem relevantně zpochybněna, ve spojení s dalšími podklady obsaženými ve správním spise, byly v přestupkovém řízení

dostatečným podkladem pro závěr, že se žalobce dopustil sporného skutku a správní orgány nepochybily, pokud na základě provedených důkazů rozhodly jeho vině. Výhrady žalobce ke zjištění skutkového stavu vyhodnotil krajský soud jako zcela nedůvodné. Námitky žalobce stran nedostatečně zjištěného skutkového stavu, resp. rozporů zjištěného skutkového stavu s kamerovým v souzené věci neobstojí. Nedošlo k porušení zásady *in dubio pro reo*, která se uplatní v případě, kdy jsou o vině obviněného důvodné pochybnosti, ty však v posuzované věci nenastaly, protože vina byla žalobci bezpečně prokázána.

34. Zbývá doplnit, že soud v řízení nepřihlédl k argumentu žalobce vznesenému u jednání dne 5. 5. 2022 stran toho, že je jeho automobil vybaven zařízením bluetooth. Jedná se totiž o námitku uplatněnou po zákonné lhůtě pro podání správní žaloby. Ani případné vybavení vozidla žalobce zařízením bluetooth nicméně neznamená, že je řidičem vozidla toto vybavení při řízení vozidla taktéž využíváno.
35. Podle názoru zdejšího soudu tak nevznikají pochybnosti o tom, že žalobce svým jednáním porušil ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 ve spojení s ustanovením § 7 odst. 1 písm. c) silničního zákona. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu.
36. Krajský soud proto z výše uvedených důvodů žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
37. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., a přestože žalovaný byl v řízení procesně úspěšný, tak mu krajský soud právo na náhradu nákladů řízení vůči neúspěšnému žalobci nepřiznal, protože podle obsahu spisu žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, pokud má stěžovatel,

jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Ostrava 5. května 2022

JUDr. Kateřina Štěpánová, Ph.D.

Shodu s prvopisem potvrzuje

[Zadejte text.]

samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje